

Markó Béla

Rúzsoltok

(The House of the Rising Sun)

*Már réges-rég kihűlt az ég,
és ahol egy színes lepke röpködött,
kilóg a gyík szájából eltépett szárnya,
a felkelő nap háza összeomlott,
nem ömlik ránk a pokol forró fénye,
nem szaggatja szét az éjszakát,
nincsen a bűnnek otthona.*

*Előbb-utóbb ártatlanok leszünk,
mert senki sincs már a romok között,
csak a rúzsoltos üvegcserepek,
csak a foszló blúzok, szoknyák,
angyalok levetett fehérneműje az égen,
gyűrött, megszürkült felhők.*

*Legalább még egyszer hallanám,
ahogy felcsendül az elektromos gitár,
és ide-oda lebben a trapéznadrágok szára,
mint westernfilmekben a lengőajtó,
átizzadnak a miniszoknyák
a falusi kultúrházak deszkapadjain,
látszik a lányok combján hátul a csík,
ahol a pad pereme belevágott.*

*Rád gondolok most, barátom,
aki meghaltál kamaszként,
de még azelőtt átúsztuk a Szent Anna-tavat,
majd együtt hallgattuk Eric Burdont,
míg ládászámra gyártottuk nyáron át,
éjjeli műszakban a fényes sakkfigurákat,
tölcsérrel töltöttük a fehér vagy fekete
szemcséket a gépbe, hogy meglegyen a pénz
szólógitárra, basszusgitárra, dobra,
én persze nem tudtam énekelni,
és nem játszottam semmilyen hangszeren.*

Ó, megvéniült, kopaszodó rockerek,
akik életben maradtatok,
és még most is ragaszkodtok
a pizkosszürke copfhoz, a színes inghez,
miközben öltönyös, nyakkendőös fiatokat,
kosztümös, irattáskás lányotokat
várjátok nap mint nap, de későn jönnek,
mert visszatartja őket az üzlet.

A hajdani tűzben elszenesedtek a gerendák,
ráncos bőrötökön kékeszöld tetoválás,
kérges a testetek, akár a krokodiloké,
visszamennek én is abba a házba,
ahol még úgy elszédít a napkelte,
mint a piros paradicsomlébe töltött áttetsző vodka,
és ahol olcsó kölni illatával
takaróznak a vérző lányok.

Elmerülnék a kiborotvátlan hónaljok,
izzadt tenyerek forgatagában,
beköltöznék mindörökre
a felkelő nap házába,
mielőtt ismét büntelen leszek,
de csak a keserűlapu tapsol az árokparton,
megalvadnak a szederfoltok a napsütötte köveken.

Ott kellett volna maradni
bűnben, mocsokban, lázadásban,
hallgatni, ahogy énekelnek az állatok,
a szelíd vadak, az Animals,
elkárhozni egy földöntúli részegségben.

Mert itt már csupán a porladó téglák,
az egyre sűrűsödő homály,
alig emlékszem rátok,
vattacsomók, óvszerek, barna magnószalagok,
ébenfekete hanglemezek a tankok ellen,
hát lehetett-e esélyünk elkerülni
a ránk szakadó ártatlanságot?

Zeng, zúg valahol a távolban a zene,
de mi már kijöttünk belőle,
kiléptünk a dalból, mint egy
százemeletes felhőkarcoló tetejéről,

*és élünk még valamennyit
a józanító zuhanásban,
a lemenő nap sok-sok háza között.*

*Várom, hogy láthassam megint
a felkelő nap egyetlen házát,
várom a felkelő napot,
várom a felkelőket,
hogy minden ártatlant elpusztítsanak
megváltó sugárfegyverekkel,
mint egy rossz hollywoodi produkcióban,
mert nem a lázadó bűnösöktől kell félni,
hanem az ártatlanoktól,
akik mindenbe beletörődtek,
ne engedj minket végképp lenyugodni, Uram,
és keltsd fel a napot újra meg újra!*